

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא עֵרֵב שָׁבוּעוֹת ה' סִיּוֹן ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִשׁ"י

התורה מספרת על היום שבו הוקם המשכן לראשונה, ראש חודש ניסן. ביום זה החלקים השונים של מחנה היהודים עמדו על תלם בדרגות שונות של קדשה. היה מחנה ישראל, מחנה לוויה ומחנה שכניה.

ה' אמר למשה שבני ישראל שטמאים במקור חזק של טמאה (כמו צרעת, זב/זבה וטמאת מת) צריכים לצאת מחוץ לשלשת המחנות, גם מחוץ למחנה ישראל החונה במדבר, כך שהמחנה יהיה טהור.

ה' אומר למשה מה קורה אם יהודי גונב ומשקר בפני בית הדין שלא עשה זאת. (הפונה כאן לא רק ללקיחת כסף, יתכן שהאדם יאמר שהוא לא לווה כסף בשעה שהוא באמת בן לווה, או שאדם לא שלם למי שעבד אצלו, או מצא אבדה ולא מודה באמת עליה).

אם אדם גונב מאדם אחר, ונשבע בבית הדין שלא עשה זאת, יתכן בהמשך שירצה לעשות תשובה. מה עליו לעשות? עליו לשלם את כל מה שגזל בתוספת חמישית (חמישית זה כמו נתינת מעשר מהכסף כפול שתיים).

מה קורה אם האדם שממנו גנבו נפטר? עליו לשלם את הכסף לקרובי משפחה הכי קרובים שלו. מה אם אותו אדם היה גר צדק שלא היו לו קרובים (היות שאדם שהתגר הוא כמו תינוק חדש שנולד ולא קרוב משפחה של אף אחד)? במצב כזה כדי לעשות תשובה על האדם שגזל לשלם את הכסף לכהנים. עליו גם להקריב קרבן כדי לבקש סליחה מה' כפי שלמדנו קדם בחמש.

ה' אומר למשה שהבכורים שבני ישראל מביאים לבית המקדש שיכים לכהנים. אפילו שזה קשה לתת את הפרות הראשונים לכהנים, מי שנותן יקבל ברכות מה' לעשירות. ה' מזהיר שאם לא נותנים לכהנים את מה שאמורים לתת להם, ה' יתן לאדם רק את הכמות שהיה אמור לתת לכהנים.

בתהלים של היום ישנו פסוק: "ה' עוז לעמו יתן, ה' יברך את עמו בשלום".

המדרש מלמד שעוז, זו תורה. וכונת הפסוק היא שעל ידי שה' נותן לעם ישראל את התורה, ה' גם יברך את עם ישראל בשלום. כיצד התורה מביאה לשלום?

בתוכנו ישנם שני חלקים, רוחניות וגשמיות. התורה מלמדת אותנו את הרוחניות וגם מלמדת איך להשתמש בגשמיות לשם שמים. וכך עושים שלום בין הגשמיות לבין הרוחניות. כשעושים שלום בתוכנו, יכולים לחבר את הרוחניות של ה' – אלקות, לתוך גשמיות העולם.

תניא / לקוטי אמרים פרק נ"ג (ה' סיון שנה מעברת)

היום מסיימים "ספר של בינונים" הנקרא גם לקוטי אמרים- החלק הראשון של ספר התניא.

היום האדמו"ר הזקן חוזר למה שלמדנו בפרק ל"ה בו נתן משל מהזהר, שיהודי הוא כמו נר בוער בשמן. אמרנו שהשכינה שמאירה על היהודי היא כמו נר דולק עם שמן. אמרנו גם שהשכינה מאירה על היהודי כמו הלהבה, השמן זה המצוות והגוף של האדם זו הפתילה.

שאלנו: כל דבר בעולם הוא משל למשהו מה'. בקבלה ובחסידות שמן הוא משל לחכמת ה'. אם כן איך אומר הזהר שהשמן הוא מצוות? השמן צריך להיות התורה שהיא חכמת ה', כמו שלמדנו קודם בפרק הזה.

דברנו עד כמה מצוות הן חשובות ומיוחדות. אבל רק היום נענה על השאלה.

אמרנו שהשכינה צריכה להיות עם כסוי כדי שתרגש בעולם, והכסוי הזה הוא החכמה- התורה. היות ויהודי רוצה שהשכינה תאיר בנשמתו הוא צריך את התורה כדי שזה יקרה. כן הדבר גם לגבי בית המקדש, כמו שלמדנו קודם, צריך את התורה כדי להרגיש את השכינה. אם כן מדוע המצוות הן כמו שמן? הפתילה היא הגוף של היהודי. ומהי העבודה העקרית של הגוף היהודי? קיום מצוות.

היות וצריכים את הגוף שיהיה הפתילה כדי שהשכינה תאיר על הגוף אפילו שצריכים את החכמה של התורה, צריך גם את המצוות כדי לגרם לנשמה להאיר. איך הנהר בוער? חלק מהפתילה נשרף יחד עם השמן ואז הלהבה נשארת דולקת על הפתילה. איך גורמים לגוף שלנו להיות כמו פתילה? במקום לעשות מה שאנחנו רוצים, עושים מה שה' רוצה. כך אנחנו בעצם "שורפים" את היצר הרע, כדי שהלהבה של השכינה תשאר אתנו. (אצל צדיק "השרפה" הזו משנה את היצר הרע להיות כמו יצר טוב – אתהפכא, ואצל הבינוני הוא כופה את היצר הרע לעשות מה שה' רוצה שיעשה- אתכפיה. זה גורם לה' נחת מיחד, כמו שאמרנו קודם בתניא!)

ישנו ספור על חסיד מפרסם ר' הלל מפאריטש. הוא היה זהיר מאד בקיום המצוות. הוא היה כל כך זהיר שאפילו לא היה יושב על ספה בבית בגלל שחשש שיתכן ויש שעטנז בספה. מישהו שאל אותו מדוע הוא כל כך זהיר ומקפיד במצוות. ר' הלל ענה שזה כדי שיוכל להרגיש ולהעריך את ה' ואת החסידות. זה כמו שאנחנו רואים כאן- כדי להרגיש את השכינה שמאירה על היהודי באמצעות התורה, יש לודא שמקיימים את כל המצוות כפי שה' רוצה שיקימו.

- נשלם חלק ראשון בעזרת ה' תברך ויתעלה-

סכום קצר של החלק הראשון:

הנשמה שלנו ירדה לעולם כדי לבצע תפקיד מיוחד: להביא אור לעולם על ידי למוד תורה וקיום מצוות בחיות והנהגה כפי שיהודי צריך להתנהג במהלך היום. כך מאירים את העולם ומביאים את הגאולה.

ה' נתן לנו אתגר גדול לעשות את התפקיד. אנחנו יורדים לעולם עם יצר טוב ויצר רע. יש את הכח של הנשמה, אבל יש גם יצר הרע חזק שמנסה למנוע מאתנו להאיר את העולם. הדבר הראשון שעלינו לדעת הוא שאנחנו יכולים לנצח את היצר הרע רק בגישה חיובית בשמחה ובזריזות.

היום יום / ה' סיון

היום היום הארבעים ותשעה לעמר.

בערב שבועות ה'תקנ"ז האדמו"ר הזקן אמר "תורה" (מעין מאמר) : לפני שבני ישראל קבלו את התורה, ה' אמר למשה כיצד על היהודים להתכונן: "וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם". "וקדשתם היום ומחר" זה דבר שמקבלים מה', אבל "וכבסו שמלותם" הוא דבר שעלינו לעשות בעצמנו.

זה כל מה שהאדמו"ר הזקן אמר.

הצמח צדק הסביר את התורה הזו: ה' אמר למשה לקדש את בני ישראל. בכל דור יש לנו רבי, משה רבנו שעוזר לנו להיות קדושים וטהורים. הם מלמדים אותנו תורה ומראים לנו איך להיות יהודים טובים ולקיים את השליחות. זה דבר שאנחנו מקבלים. אבל כדי להיות באמת כפי שצריך להיות, יש צורך ב"וכבסו שמלותם".

מהם בגדים?

כפי שלמדנו בתניא, הלבוישים הם המחשבה, דבור ומעשה. יש "לכבס" אותם בעצמנו, ולהתנהג כמו שה' רוצה שנתנהג.

ספר המצוות / מצות עשה רי"ב

המצוה היומית בספר המצוות היא אותה מצוה שלמדנו אתמול, **מצות עשה רי"ב** שאדם צריך לפרות ולרבות ולהביא ילדים לעולם.

רמב"ם / הלכות אישות פרקים כ"ג, כ"ד, כ"ה

ברמב"ם היום לומדים על אשה שלא שומעת לבעלה שאומר לה לא להמצא לבדה במשך זמן עם אדם מסוים. היא נקראת "סוטה" וצריכה לשתות מים מרים שבודקים ורואים האם היא עשתה משהו לא נכון. (עוד מעט, בימי ספירת העמר, נלמד את הגמרא על מסכת סוטה). בהמשך הרמב"ם בחלק הנקרא הלכות סוטה, נלמד את כל ההלכות העוסקות במקרה זה.

יהודים הם כמו האשה של ה'. ה' נתן לנו מצוות ולא רוצה שנתנהג באופן אחר עלינו לודא שאנו מקיימים את התורה והמצוות כדי שנוכל לקבל את כל הברכות מאת ה'.

זרכי החסידות / חג השבועות

הרבי היה תמיד מברך אנשים לפני שבועות "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות". אלו המלים שהרבי רש"ב והרבי הרי"צ היו משתמשים בהם. מהי הברכה הזו? למה הפונה לקבל את התורה בשמחה ובפנימיות?

כאשר אומרים לכם בקיטנה שתלכו לטיול ללונה פארק או ההורים אומרים לכם שתלכו לבית של בני הדודים בשבוע הבא, אתם בטח מאד שמחים ומתרגשים לרגל הטיול. בגלל שאתם שמחים, אתם

בְּאֵמֶת תִּהְיוּ וְתַעֲרִיכוּ אֶת הַטִּיּוֹל כְּשֶׁתַּחֲווּ אוֹתוֹ בְּסוּף. אוֹתוֹ דַּבֵּר עִם הַתּוֹרָה. כְּאֲשֶׁר מִתְרַגְּשִׁים שְׂמֵחִים
וּמִתְלַהֲבִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, כְּאֲשֶׁר מְקַבְּלִים אֶת הַתּוֹרָה עִם חֵיּוֹת חֲדָשָׁה מִיַּד שָׁנָה, בְּטַח נִעְרִיד וְנַהֲנֶה
מִכָּל דָּבָר שֶׁקְּשׁוּר לַתּוֹרָה וְנִרְגֵּשׁ שֶׁכָּל דָּבָר בַּתּוֹרָה נֹעֵד עִבּוּרָנוּ. זוֹהִי הַמְשָׁמְעוֹת שֶׁל הַבְּרָכָה, שֶׁנִּתְּלֶהָ
וְנִשְׁמַח עַל הַתּוֹרָה, כִּי שֶׁהַתּוֹרָה תִּהְיֶה בְּפִנְיֵמִיּוֹת, וְנִרְגֵּשׁ שֶׁהִיא שְׁלָנוּ.

רְאוּ אֲגֵרוֹת קוֹדֶשׁ כְּרֶךְ י"ז עמ' 152